

РЕШЕНИЕ

№ 302

гр. Варна, 25.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ ТО, в публично заседание на
тринадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния
състав:

Председател: Цвета Павлова

Членове: Пламен Ат. Атанасов
Деница Добрева

при участието на секретаря Мая М. Петрова
като разгледа докладваното от Деница Добрева Въззивно гражданско дело №
20243100500396 по описа за 2024 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по постъпила въззивна жалба вх. №647/09.01.2024г., подадена от „Дженерали Застраховане“ АД, ЕИК 030269049, със седалище гр.София, срещу решение №4038/11.12.22г., постановено по гр.д.№9156/23г. на ВРС, с което дружеството е осъдено да заплати на Р. А. К., ЕГН *****, с адрес: *****, сумата в размер на 100,00лв., представляваща частичен иск от общо 4319,70лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в увреждане на задна врата лява, лийсна задна врата лява, облицовка ПВЦ праг ляв, праг ляв, панел заден ляв, джанта лява задна лява, ъгъл задна броня ляв и капачка задна праг ляв на собственият ми автомобил марка „Ситроен Берлинго“, с рег. № * **** *, причинени в резултат на реализирано на 21.05.2023г., ПТП, в гр. Варна, по вина на водача на л.а. марка „Ситроен Ц 3“, с рег. № * **** *, застрахован по договор за гражданска отговорност при ответното дружество, ведно със законната лихва от датата на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

В жалбата въззивникът е навел оплаквания за неправилност и необоснованост на решението. Изложени са доводи по отношение определения размер на обезщетението за имуществени вреди, като е акцентирано, че изводите на съда по отношение на размера се основават на оспорено заключение на вещо лице. Счита за необоснован извода на съда, базиран на експертизата, относно средно-пазарната стойност на сервизния час, както и времето, необходимо за ремонт на процесното МПС. Намира, че заплатеният размер на обезщетението от 747,45 лева е достатъчен за репарирание на вредите. Настоява за отмяна на решението и постановяване на друго, с което да се отхвърли предявения иск. С жалбата е направено искане за допускане на повторна

CATE.

В срока по чл. 263 ГПК въззиваемата страна Р. А. К., чрез адв. А. депозира писмен отговор. Оспорва жалбата. Намира, че обезщетението правилно е определено по средни пазарни цени. Противопоставя се на доказателствено искане по съображения, че искане за повторна експертиза не е направено пред първата инстанция.

В съдебно заседание пред въззивния съд въззивникът не се представлява. За въззиваемата страна се явява адв. А., който настоява за отхвърляне на жалбата и присъждане на разноски.

За да се произнесе, съставът на въззивния съд съобрази следното:

Въззивната жалба е редовна по смисъла на чл.267, ал.1 ГПК, подадена е в срок от надлежна страна, срещу подлежащ на въззивно обжалване съдебен акт, поради което е допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – само в обжалваната част. В обхвата на така посочените въззивни предели, въззивният съд намира, че първоинстанционното решение съдържа реквизитите на чл. 236 ГПК и е действително. Предявен е иск с правно основание чл. 432 КЗ, като с оглед неоспорването от страна на ответника относно предявена писмена претенция пред застрахователя съгласно чл. 380 КЗ и респективно, за обективиран отказ за изплащане на застрахователно обезщетение в предявения размер, искът се преценява за допустим.

Първоинстанционният съд е сезиран от Р. А. К. с иск с правно основание чл. 432, ал. 1 КЗ за заплащане на обезщетение за сумата от 100,00лв., представляваща частичен иск от общо 4319,70лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в увреждане на задна врата лява, лйсна задна врата лява, облицовка ПВЦ праг ляв, праг ляв, панел заден ляв, джанта лята задна лява, ъгъл задна броня ляв и капачка задна праг ляв на собственият ми автомобил марка „Ситроен Берлинго“, с рег. № * **** **, причинени в резултат на реализирано на 21.05.2023г., ПТП, в гр.Варна, по вина на водача на л.а. марка „Ситроен Ц 3“, с рег. № * **** **, застрахован по договор за гражданска отговорност при ответното дружество, ведно със законната лихва от датата на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

Ищецът е твърдял настъпила в неговия патримониум имуществена увреда, настъпила по вина на застрахован при ответника водач на л.а. марка „Ситроен Ц 3“, с рег. № * **** **, изразяваща се щета по задна врата лява, лйсна задна врата лява, облицовка ПВЦ праг ляв, праг ляв, панел заден ляв, джанта лята задна лява, ъгъл задна броня ляв и капачка задна праг ляв на собствения му „Ситроен Берлинго“, с рег. № * **** **. Твърдяло се е, че ответникът е заплатил извънсъдебно обезщетение в размер на сумата от 731,11 лева, която сума намира за недостатъчна за репарация на вредите.

В срока по чл. 131 ГПК ответната страна „Дженерали Застраховане“ АД оспорва иска. Излага съображения относно обоснования размер на обезщетението, като акцентира на периода на експлоатация на процесното МПС 2 (повече от 12 г.) и на възможността при отстраняване на вредите да бъдат вложени части втора употреба. Счита, че влагането на части втора употреба не би се отразило на сигурността на автомобила и неговия външен вид. Ето защото настоява, че заплатено обезщетение е достатъчно за покриване на вредите, понесени от ищеца.

Основателността на прекия иск на увредения срещу застрахователя за

обезщетяване на причинените в резултат на ПТП вреди, предполага установяването при условията на пълно и главно доказване от страна на ищеца на валидно застрахователно правоотношение, настъпило застрахователно събитие, представляващо покрит риск по застраховка гражданска отговорност, настъпилите вреди, резултат от поведението на застрахования водач, включително обосноваване на техния размер.

В случая по делото е прието за безспорно, че между собственика на лек автомобил л.а. марка „Ситроен Ц 3“, с рег. № * **** ***, и ответното дружество е сключена застраховка „Гражданска отговорност“, валидна към 21.05.2023 г., както и че ответникът е заплатил в полза на ищеца сумата в размер 731,11 лева, която сума представлява застрахователно обезщетение за претърпените имуществени вреди по лек автомобил марка „Ситроен Берлинго“, с рег. № * **** ***.

Пред въззивния съд не е въведен спор относно механизма на произшествието, вината на застрахования при ответника водач за произшествието, като и причинната връзка между произшествието и щетите по увредения автомобил. Спорът е единствено относно размера на дължимото обезщетение.

Според общата за всички случаи на имуществено застраховане разпоредба на чл. 386, ал. 2 от КЗ обезщетението трябва да бъде равно на действително претърпените вреди към деня на настъпване на застрахователното събитие, като доказването на вредите е в тежест на застрахования. Обезщетението не може да надвишава действителната (при пълна увреда) или възстановителната (при частична увреда) стойност на застрахованото имущество, т. е. стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго със същото качество /чл. 400, ал. 1 КЗ /, съответно стойността, необходима за възстановяване на имуществото в същия вид, в това число всички присъщи разходи за доставка, строителство, монтаж и други, без прилагане на обезценка /чл. 400, ал. 2 КЗ /.

За установяване възстановителната стойност на автомобила по делото е допусната САТЕ. Вещото лице, изготвило експертизата, е дало заключение относно стойността на щетите по средна пазарна цена за труд в сервиси, притежаващи европейски сертификат за качество в два варианта- с и без подмяна на пластмасовите детайли, възлизаща съответно на 4324,84 лева и 4870,87 лева. Експертът е отговорил и на въпрос относно възстановителната стойност по средни пазарни цени на труд и с използване на части втора употреба- 1951, 34 лева. Посочено е в експертизата, че отремонтирането на автомобила изисква полагане 37,30 часа труд по автомонтьорски и бояджийски услуги.

Съгласно чл. 195, ал. 1 ГПК вещо лице се назначава, когато за изясняване на някои възникнали по делото въпроси са нужни специални знания из областта на науките, изкуството, занаятите и др. Експертизата няма приоритетно доказателствено значение, а заключението се обсъжда в съвкупност с останалите събрани по делото доказателства(чл. 202 от ГПК).

В случая ответникът, сега въззивник, макар да е оспорил заключението, прието пред първата инстанция, не е направил искане за назначаване на повторна експертиза в срока по чл. 201, ал. 2 от ГПК. Доколкото съдът, включително и въззивният, не разполага със специални знания от областта, за която е назначено заключението, и при липса на друга (повторна) експертиза, може да прецени обективността на заключението единствено съобразявайки други доказателства по делото, ако такива са налице, и общите логически правила.

По конкретното дело съставът на въззивния съд намира, че заключението е в достатъчна степен изчерпателно и обосновано. Същото съдържа подкрепени с конкретни данни изводи относно средната пазарна цена за труд и материали. Към заключението е представена справка от сервиси. По делото не са налице други данни, въз основа на които съдът да направи преценка за необективност на заключението. Ето защо аргументите срещу заключение, при липса на искане за допускане на повторно заключение, следва да се приемат за необосновани. Други оплаквания в жалбата, извън тези срещу заключението, не са направени.

Който и от трите варианта от заключението да се възприеме, минималният размер на дължимото обезщетение би възлизал поне на 1951, 34 лева. Ето защо, при отчитане на заплатено в рекламационната процедура обезщетение в размер на 731,11 лева, следва да се приеме, че за ищеца съществува неудовлетворено притезание поне в размера на частичния иск, заявен за сумата от 100 лева.

С оглед на изложеното наведените оплаквания срещу законосъобразността на обжалваното решение се явяват необоснования. Първоинстанционният акт следва да се потвърди, като правилен и законосъобразен.

По разноските:

С оглед изхода от спора и направеното искане, въззивникът следва да бъде осъден да заплати на въззиваемата страна сторените пред настоящата инстанция разноски, възлизащи в размер на 480 лева – заплатено адвокатско възнаграждение. Възражението за прекомерност, което е релевирано своевременно, се явява неоснователно, доколкото заплатеният хонорар е съобразен с фактическата и правна сложност на производството, при отчитане, че адвокатът е регистриран по реда на ЗДДС.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №4038/11.12.22г., постановено по гр.д.№9156/23г. на ВРС.

ОСЪЖДА „Дженерали Застраховане“ АД, ЕИК 030269049, със седалище гр.София **ДА ЗАПЛАТИ** на Р. А. К., ЕГН *****, с адрес: ***** сумата от **480 лева**, представляваща съдебно-деловодни разноски за въззивната инстанция, на основание чл.78, ал.1 от ГПК.

Решението не подлежи на касационно обжалване, по аргумент на чл. 280, ал. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____